

Muhammed s.a.w.s.

-Spjev o Allahovom Poslaniku

(autor: hadži Denijal Dergić, Trnopolje – Kozarac, 2016-1437 h.g.)

Uvod

Prije svega ja Allaha spominjem,
kada ovaj hajir poso počinjem.

Jer bez njega, bez njegove pomoći,
nećemo se mi ničega domoći.

Bez njega je svako djelo uzalud,
a sa njim je velik hajir odasvud.

Selam šaljem i salavat donosim,
Pejgamberu na kojeg se ponosim.

Selam šaljem i časnim ashabima,
Ehli Bejtu i hrabrim šehidima.

Pišem mevlud sa ljubavlju velikom,
srcem pišem a bosanskim jezikom.

Kratak mevlud i život Pejgambera,
Od davnina pa do dana zadnjega.

Pa da znamo kako on je živio,
zbog čega je cijeli svijet zadivio.

Da nam uzor on u svemu postane,
u srcima zauvijek da ostane.

Pa da Islam mi srcem prigrlimo,
našu Bosnu da još više volimo.

U Islamu živjeti je ljepota,
a bez Bosne nama nema života.

Pišem `nako sve kako je i bilo,
baš onako kako se i desilo.

Ako griješim vi meni oprostite,
na Resula salavat donosite.

Mekka prije rođenja Muhammeda s.a.w.s.

Do rođenja našega Pejgambera,
bilo mnogo jada je i čemera.

To je bilo prije mnogo godina,
prije nego spuštena je Istina.

Tad su bila neka druga vremena,
Arabija pustinja je kamena.

U pustinji vrućina je golema,
samo kamen, ničeg drugog i nema.

Oko Mekke pustinja se prostire,
ali Zemzem vrelo baš tu izvire.

Ibrahim je Kabu tu sagradio,
Hadžerul-esved u nju je ugradio.

Radio je koliko je mogao,
sin Ismail njemu je pomogao.

Tu u Mekku mnogi ljudi dolaze,
karavane često tuda prolaze.

Sa svih strana ljudi su dolazili,
da bi sedždu jednom Rabbu činili.

Nakon toga mnogi zaboraviše,
Ibrahima vjeru tad napustiše.

I na mjestu baš gdje Zemzem izvire,
od blata su napravili kumire.

Od drveta i pustinjskog kamena,
i dali im neka ružna imena.

Oko Kabe sve su ih poredali,
a grijesima mnogim su se odali.

Svuda nered tada je zavladao,
pošten čovjek često bi nastradao.

Ljudi su se prestali poštovati,
jak slabijeg mogao je ubiti.

I belaja mnogi se dokopali,
žensku djecu živu bi zakopali.

Ali neće dugo to potrajati,
iznad Mekke sunce će zasijati.

Niko ne zna šta će se dogoditi,
uskoro će Pejgamber se roditi.

El Emin će njega ljudi nazivat,
mi na njega donesimo salavat.

Rođenje poslanika Muhammeda s.a.w.s.

Tiha noć se na pustinju spustila,
i Mekka je skoro sva opustila.

Sve ljepote u tami su nestale,
a zvijezde su ko svjetiljke zasjale.

Mekkelije otišle da spavaju,
u kućama svojim se stišavaju.

Noć prolazi i ponoć je protekla,
nova zora kao da se primakla.

U mraku je jedna kuća zasjala,
jer tu kuću svjetlost je obasjala.

Nešto čudno tu se sada događa,
mlada majka Amina se porađa.

Ispod srca evlad svoj je nosila,
nadala se danima i čekala.

Nedavno je bez svog druga ostala,
Abdullaha mladog je izgubila.

Za njime je iskreno tugovala,
šta će biti pomalo strahovala.

Sa tugom se Abdullaha sjećala,
a veliko nešto predosjećala.

Šta god rodi volja je Allahova,
pa je mirna, nema čak ni bolova.

Pejgambera ona će sad roditi,
najvećega što će zemljom hoditi.

I dok ništa u Mekki se ne čuje,
porođaju ona svom se raduje.

I odjednom nur zasija, svanu dan,
Pejgamber se rodi nama odabran.

Nestadoše svi strahovi majčini,
dijete odmah Rabbu sedždu učini.

Na trenutak sve na svijetu zastade,
i na noge svako tada ustade.

Pejgamber je ljudskom rodu darovat,
mi na njega donesimo salavat.

Rodila je ona malog jetima,
što će biti milost svim svjetovima.

Njenom srcu velika je pobjeda,
šerbe ispi u dječaka pogleda.

Vidjela je da je dječak poseban,
od Allaha dragog da je odabran.

Od davnina postojala besjeda,
da će Allah poslati nam Ahmeda.

Sjajnijega od svakoga bisera,
dragi Bog nam poslao Pejgambera.

U Istinu što će nas uvjeriti,
na put Pravi što će nas usmjeriti.

On Islama sjeme će posijati,
pa će ono i u Bosni klijadi.

Mutallib je očev otac, njegov djed,
on mu tada dade ime Muhammed.

Nedavno je on bez sina ostao,
najboljega unuka je dobio.

Rodio se njemu unuk izvrstan,
djed Mutallib suze roni radostan.

Uskoro će i noć ova prestati,
i u Mekki novi dan će svanuti.

Takav insan neće se viš roditi,
mi trebamo salavat donositi.

Mladalačko doba Muhammeda s.a.w.s.

Od rođenja i od dana prvoga,
voljeli su svi dječaka ovoga.

Dječaka su tad dojilji predali,
tamo su ga radosno dočekali.

Ko biser je u pustinji blistao,
i sa drugom djecom sretno rastao.

Meleki su srce mu očistili,
I opet ga među djecu vratili.

Već ranije siroče je on bio,
jer svog oca nikad nije vidio.

Kad se svojoj majci opet vratio,
čvrsto ju je za ruku uhvatio.

Rastao je kao dječak izvrstan,
i uz majku uvijek bio radostan.

Ali radost ta dugo ne potraje,
jer Muhammed i bez majke ostaje.

Usne su mu od bola tad zamukle,
dječje suze niz lice su potekle.

I dječaka vrijednijega od zlata,
djed Mutallib tada čvrsto prihvata.

Ali neće ni to dugo trajati,
i bez njega Muhammed će ostati.

Ebu Talib, amidža ga uzima,
i na sebe emanet preuzima.

Bezbrizno je tad Muhammed rastao,
sve dok nije u mladića stasao.

Kao mladić počeo je raditi,
karavane trgovačke pratiti.

Sa poštenjem svi su ga prepoznali,
El Emin su njega tada prozvali.

Kad god usta svoja je otvorio,
istinu je on samo govorio.

Oženi se kao što je bio red,
sa Hatidžom tada mladić Muhammed.

Sa radošću Muhammed dočekao,
familiju svoju da je stekao.

O tome se mnogo može kazivat,
mi na njega donesimo salavat.

Objava

Prošle brzo godine su mladosti,
u ljubavi i velikoj blagosti.

U životu svako ima radosti,
ima tuge i velike žalosti.

U žalosti Muhammed je baš bio,
kada svoju djecu je izgubio.

Četrdeset kad se ljeta primaklo,
njemu tada ništa nije promaklo.

Vidio je grijeh na svakom koraku,
i po danu i po noći i mraku.

Vidio je da nemoral caruje,
kumirima lažnim da se robuje.

U samoću često je odlazio,
u pećini Hira mir nalazio.

Tek ponekad samo bi prozborio,
pitao se ko je sav svijet stvorio.

Ta pitanja nikada ne prestaju,
otkud zvijezde što na nebu blistaju.

U pećini Hira je boravio,
kada mu se melek Džibril javio.

Melek njemu tada reče da uči,
Gospodaru svome da se prikuči.

To mu reče melek Džibril najprije,
a on kaza da čitat ne umije.

Mislio je da su možda to snovi,
Melek njemu opet isto ponovi.

Džibril njemu poče kazivat Kur'an,
Muhammed je od Allaha odabran.

Od Džibrila primi tada pouku,
da prenese čovječanstvu poruku.

Od tada mu Kur'an Džibril kazuje,
a on sluša ništa ne ispituje.

Vjernicima on ga dalje prenosi,
i radosne vijesti svima donosi.

I u Islam on sve ljude poziva,
a Islam se vjera mira naziva.

To je vjera u jednoga Allaha,
od rođenja do smrtnoga uzdaha.

Pa ko želi sebi Džennet izabrat,
nek u srcu on ponavlja salavat.

Muhammedovo s.a.w.s. pozivanje u Islam u Mekki

Kad Muhammed Džibrila je susreo,
svemu tome jako se začudio.

Nije znao šta mu se to desilo,
u pećini šta je progovorilo.

Nije znao da je čovjek poseban,
i Pejgamber od Allaha odabran.

Što će ljude na Pravi put vratiti,
zaraćene strane će pobratiti.

Časni Kur'an on će svima prenijeti,
i Istinu čovječanstvu donijeti.

Časni Kur'an počinje prenositi,
teški teret on mora podnositi.

On je bio prelijepoga ahlaka,
i nosilac islamskoga bajraka.

Tad u Islam prvi ljudi ulaze,
u Islamu svoju sreću nalaze.

Muslimani oni prvi postaju,
od Islama nikad ne odustaju.

A drugi se sa njim tad razilaze,
i uvijek mu traže neke dokaze.

Velika je ta njihova zabluda,
jer dokazi nalaze se posvuda.

Tad počеше da ga ismijavaju.
da mu prijete i da mu se rugaju.

Poslanika ne žele da priznaju,
jer istinu oni ne prepoznaju.

Pejgambera u svemu ometaju,
u neznanju oni svome lutaju.

Al istinu on neće da sakriva,
i u Islam on sve ljude poziva.

U Islamu svi su ljudi jednaki,
svi su braća bogati i nejaki.

Iz Jesriba putnike je susreo.
o ljepoti Islama im kazao.

Prije nego u Jesrib se vratili,
srcem oni Islam su prihvatili.

U Jesribu Islam su proširili,
plamen vjere tamo su raspirili.

Tad preseli njegov dragi amidža,
malo poslije i žena mu Hatidža.

Tuga mu je tada lice prekrila,
u očima suza mu zaiskrila.

Bez zaštite on je tada ostao,
i opet je ko siročje postao.

Muhammeda ne prestaju napadat,
Donesimo mi na njega salavat.

Isra i Miradž

Kad Muhammed bez zaštite ostade,
od Islama ni tad ne odustade.

Ni otkoga on se nije skrivao,
Allahu je dove upućivao.

Tražio je samo jedno od Njega,
da uputi Pravim putem svakoga.

Jedne noći melek Džibril dohodi,
Muhammeda odmah iz sna probudi.

On Buraka tad pred njega izvede,
i na put ga nepoznati povede.

Isru, Miradž onda je doživio,
mnogo toga na tom putu vidio.

Na Buraku on je tada letio,
Hram daleki prvo je posjetio.

To Pejgamber nije samo sanjao,
već i namaz u njemu je klanjao.

Poslije toga putovanje nastavlja,
Kuds-i-Šerif u daljini ostavlja.

Meleka je Džibrila on vidio,
baš kakav je u stvarnosti i bio.

Čudan nemir tad ga obuzimao,
šes stotina krila Džibril imao.

Nije dugo trajala ta posjeta,
vidio je on ljepote Dženneta.

Dragi Bože ti nam Džennet približi,
naša dobra djela nam ubilježi.

Poslije toga i Džehenem on vidi,
da nas njega Allah dragi poštedi.

Vidio je on velike strahote,
sačuvaj nas dragi Bože sramote.

A kada se u visine popeo,
poslanike mnoge je on susreo.

Tu je sreo poslanike poznate,
od Allaha pejgambere priznate.

Radosno su tada ga prepoznali,
i poslanstvo njegovo su priznali.

Sa svakim se on tada selamio,
i svoj put je dalje tad nastavio.

Gdje živ insan nikad nije stupio,
tu pejgamber Muhammed je dospio.

U visine on velike dostiže,
i Allahu tada pride najbliže.

Za namaze upute je dobio,
pa se opet svojoj kući vratio.

Vratio se opet svome svijetu,
Pet namaza propisano Ummetu.

Pet namaza vrijedi kao pedeset,
pet namaza to je karta za Džennet.

Iz Miradža pouku ponesimo,
Na Resula salavat donesimo.

Hidžra Muhammeda s.a.w.s.

Mnogi mrze Pejgambera našega,
i sve više napadaju na njega.

Svaki mušrik Muhammeda prezire,
jer ne žele da ostave kumire.

Počeli su veze da raskidaju,
muslimane prve da ubijaju.

Najslabiji morali su otići,
u daleku zemlju tako izbjeci.

Malo poslije i ostali odlaze,
I u Jesrib kroz pustinju prelaze.

Naš Pejgamber iz kuće ne izlazi,
u Mekki je, nikuda ne odlazi.

Kad su htjeli Muhammeda ubiti,
emer stiže da on Mekku napusti.

Iz kuće je Pejgamber izašao,
Ebu Bekra na svom mjestu našao.

U postelji ostao je Alija,
da ne bude prazna kuća, avlija.

Krenuli su kroz pustinju zajedno,
mušricima nije bilo svejedno.

U pećinu oni su se sklonili,
da opasnost svaku bi otklonili.

Golubica tad na ulaz doletje,
pauk onda svoju mrežu isplete.

Mušrici su krenuli u potjeru,
njima Allah osujeti namjeru.

Potjera je pred pećinom zastala,
od ulaza brzo je odustala.

Paučina na ulazu golema,
mislili su da tu nema nikoga.

Resul tada prestade se brinuti,
i u Jesrib on se ravno zaputi.

U Jesribu dugo su ga čekali,
Pejgamberu svome su se nadali.

Putovanje ovo dugo potraja,
dok ne dođe do svog cilja, do kraja.

Naš Pejgamber sve prepreke savlada,
u Jesribu radost prava zavlada.

Gdje kamila njegova je zastala,
na tom mjestu džamija je nastala.

Od tada se Jesrib zove Medina,
i islamska od tad broji godina.

Bošnjaci su mnogi hidžru činili,
da bi Islam i život sačuvali.

Pa sad Islam širom svijeta pronose,
Na Resula salavate donose.

Islamska pobjeda

Muhammed je od svih ljudi najbolji,
mnogima je pomogo u nevolji.

Sa dobrotom ljude je osvajao,
i sa srcem ashabe odgajao.

Muhadžiri znali su ga otprije,
čekaju ga radosno ensarije.

Prvo što je on tada uradio,
u Medini džamiju sagradio.

Sa džamije ezan se je začuo,
prvi ezan Bilal je proučio.

Sve mu`mine oko sebe skupio,
poslje toga ljude je pobratio.

Svakog dana sve je više mu`mina,
jer je Islam baš jedina istina.

Al mušrici Medinu opsjedaju,
jer ne mogu istinu da gledaju.

Njiha skupo košta ova zasjeda,
jer na Bedru islamska je pobjeda.

Na Uhudu šehid Hamza preseli,
šehadetu svome on se veseli.

Mnogi drugi uz Hamzu su pristali,
u Islamu šehidi su postali.

Ali život smrću se ne prekida,
radosna je majka svakog šehida.

Radosni su i očevi ponosni,
sve od prvih do šehida u Bosni.

Da bi ljude Islamu okrenuli,
hafizi su po svijetu krenuli.

Narodima selam su nazivali,
i u Islam ljude su pozivali.

Pejgamber je narode izmirio,
na sve strane Islam se proširio.

Ashabe je svoje sve iskupio,
prema Mekki sa njima je stupio.

Mekkelije u daljinu gledaju,
Muhammedu oni se sad nadaju.

I bez borbe oni se tad predaju,
vjeru Islam sa srcem prihvataju.

Dočekaše u Mekki Muhammeda,
Pejgamber ih sa milošću pogleda.

On poziva ljude da se izmire,
i poruši oko Kabe kumire.

Od kumira i od grijeha sva čista,
Kaba opet kao nekad zablista.

Za grijeha svak se treba pokajat,
donesimo mi na njega salavat.

Smrt poslanika Muhammeda s.a.w.s.

Kad Pejgamber u Mekku je ušao,
tad je Islam u Mekki procvjetao.

Oni što su Pejgambera mrzili,
zabludu su tada svoju vidjeli.

I još više tad se Islam proširi,
sa svih strana čuli su se tekbiri.

A Poslanik morao je krenuti,
za Medinom počeo je čeznuti.

Krenuo je znanim putem on nazad,
u Medinu kao sunce svijetli grad.

Zablistao u Medini ko biser,
vratio se opet nazad Pejgamber.

Iznenada svima dođe i taj čas,
po Medini proširi se tužni glas.

Svi pričaju, niko neće da čuje,
a svi znaju da Pejgamber boluje.

Svako znade da je teško bolestan,
pa je svako baš zbog toga žalostan.

Svako misli brzo će da ozdravi,
sa selamom opet da ih pozdravi.

Oko sebe familiju skupio,
prije nego oči je zaklopio.

Oko njega u tišini, miruju,
da odlazi ne mogu da vjeruju.

A Pejgamber već primjeti posjetu,
svoje mjesto on vidi u Džennetu.

Kada mu je Melek smrti stigao,
na trenutak malo se pridigao.

Šta će biti on je dobro to znao,
ali mu je ipak selam nazvao.

Radost njemu u očima zasija,
iako mu tu prestaje misija.

Zna Pejgamber da ga čeka odlazak,
svome Rabbu raduje ga povratak.

Zadnje vrijeme njemu sada ističe,
kao rijeka koja brzo protiče.

Sa radošću svoju dušu ispusti,
u tišini ovaj svijet napusti.

Vjeru Islam savršenu ostavi,
u Kur'anu ništa ne izostavi.

Trebamo se svi Islamu odazvat,
na Resula donesimo salavat.

U Islamu ljepota je živjeti (dodatak mevludskom spjevu)

U Islamu ljepota je živjeti,
samo treba to iskreno željeti.

Srce svoje Rabbu svom otvoriti,
i šehadet prvo izgovoriti.

Često treba šehadet ponavljati,
i namaze treba sve obavljati.

Pet namaza svakog dana klanjati,
Na Allaha svoga se oslanjati.

Od Allaha svaku pomoć tražiti,
On će roba u vjeri osnažiti.

Kad Ramazan dođe treba postiti,
tad će Allah sve grijehe oprostiti.

Nije teško samo treba željeti,
iskušenju svakom tad odoljeti.

Svu ljepotu Islama koristiti,
Sa zekatom imovinu čistiti.

Nije mnogo al je mnogo koristi,
Imovina zekatom se očisti.

Na hadždž treba svak ko može otići,
taj će mnogo u životu postići.

Svak ko može hadždž treba da obavi,
i ne treba sa tim da se zabavi.

Dobra djela uvijek treba činiti,
svako dobro u srcu baštiniti.

Za dobra se djela opredijeliti,
kome treba sadaku udijeliti.

I granice ne treba prelaziti,
roditelje svoje treba paziti.

Udobnost im svaku treba pružiti,
roditelju teško se odužiti.

Nikad nikog ne treba uvrijediti,
Muhammeda pejgambera slijediti.

Svoje lice suzama orositi,
Pejgamberu salavat donositi.

Kraj

(autor: hadži Denijal Dergić, Trnopolje – Kozarac, 2016-1437 h.g)